

Tots junts ho aconseguirem

Marta Esteve Diego 1er G
IES Puçol

Aquell dia no era diferent dels altres, el sol brillava molt i això era normal per a un dia d'agost a aquell poble costaner.

Era un poblet xicotet a la vora del Mediterrani amb les cases pintades de blanc. Tots els anys els veïns s'ajuntaven per a pintar-les tots a una fent una xicoteta festa on s'ajuntaven tots amb l'excusa de menjar i parlar dels xafardejos.

Tots es coneixien, segurament, perquè tenien algun familiar comú o perquè coincidien al treball i l'alegria i el bon humor de la seua gent eren coneguts en molts quilòmetres al voltant.

El principal negoci del poble era la pesca. A ella es dedicaven quasi tots, directament pescant en els seus vaixells de pesca, venent el peix i el marisc a la llotja i també cuinant-lo en la tasca del port que tenia fama de menjar bo i barat.

Aquell matí Maria, va anar correguent i va creuar les tres cases que separaven la seua casa de la del seu iaio i va tocar a la porta amb totes les seues ganes.

-Iaio! Iaio! - Cridà.

El seu iaio obrí la porta i amb cara de sorpresa li va preguntar:

-Qué passa? Ha caigut un meteorit al poble? O han vingut els marcians amb un ovni?

-No, iaio que fem tard a la subhasta del peix a la llotja.

A Maria, li encantava anar a la llotja amb el seu iaio i veure com subhastaven els peixos i el marisc que portaven fresquet directament dels vaixells de pesca que havien estat tota la nit a alta mar.

Maria veia a aquells mariners com uns superherois capaços d'estar tota la nit sense dormir i patint ventisques, fred i pluges per tal de portar el peix ben fresquet.

A la llotja els mateixos mariners el ficaven en caixes classificades per grandària i el ficaven a la cinta mecànica i com si fóra un trenet anaven passant les caixes per davant dels compradors mentre un home amb un micròfon feia el compte arrere parlant molt de pressa.

De vegades, quan Maria i el iaio s'acostaven a la cinta mecànica a veure de prop els peixos algun carranc botava de la caixa i havien de perseguir-lo i tornar-lo a la caixa, com a premi li donaven al iaio una bosseta amb boquerons ben fresquets que la iaia ficava tota la nit en vinagre i se'ls menjaven l'endemà amb oli i allets. Maria sempre deia que entre un entrepà de boquerons en vinagre i un entrepà amb Nutella preferia mil milions de vegades els boquerons.

El iaio agafà la seua gorra de capità, mai eixia sense ella, eixa gorra li havia acompanyat tota la seua vida de mariner, al principi en una barqueta xicoteta i més tard al "Tela Marinera" el seu vaixell de pesca en alta mar.

Quan el iaio es va jubilar el vaixell ja estava molt vell. Havia suportat moltes ventisques i marejades, així que entre tots els veïns del poble el tragueren de la mar, el pintaren i el deixaren a la plaça major del poble. Així, tots els xiquets del poble podien jugar en ell i imaginar històries de pirates i mariners valents.

Agafats de la mà se n'anaren pel carrer que arribava al port.

Quan arribaren a l'escollera on estava la llotja s'adonaren que hi havia molta gent arremolinada a la xicoteta caleta que hi havia al costat del port.

-Què ha passat? - Va preguntar el iaio.

La gent s'apartà i pogueren vore el motiu del revol amb els seus propis ulls.

Tota la bora de la platja estava plena de peixos morts. L'olor era insuportable. Hi havia peixos grans, xicotets, carrancs, polps.... Tots morts.

-Però que ha passat?- Va tornar a preguntar Maria amb la boca oberta.

La gent estava tan sorpresa com ells. Cap dels que estaven allí trobava explicació per allò.

El iaio es va dirigir a Manel, ell era el mariner amb més experiència després del iaio. El vaixell de Manel era el més gran del port i tots els matins quan tornaven de la pesca les caixes de peix s'amuntonaven a la llotja, però aquell matí la cosa hi havia canviat, les caixes estaven, però buides.

-No sé què ha passat aquesta nit, tirarem les xarxes com sempre però en arreplegar-les estaven totalment buides Va dir amb cara de preocupació I ara es trobem aquest desastre a la platja!

Maria estava molt trista eixe matí no veuria la subhasta del peix, tampoc aniria a la tasca a fer-se una tapeta de xipirons ni aniria al mercat a comprar peix fresquet per al sopar i ja es podia acomiadar de l'entrepà de boquerons de la seua iaia.

Ferran s'acostà a la vora de la platja i agafà un d'aquells peixos morts i podrits. Ferran era un veterinari jove que havia vingut fa 5 anys de vacances i li va agradar tant el poble i la seua gent que es va quedar a viure allí. Va muntar una xicoteta clínica veterinària i els veïns el portaven els seus gossets quan estaven malalts així com alguna gallina quan no ficava molts ous.

-Me'l portaré a la clínica i l'estudiaré a veure si sé de què ha mort.

En això estigueren tots d'acord, havien d'esbrinar perquè havien mort tants peixos.

Mentrestant el tractor de Lluís s'encarregà d'arreplegar les muntanyes putrefactes.

Maria i el iaio se'n van anar a casa. Què havia passat a la platja? Per què havien mort?

Maria es va acomiadar del iaio i se'n va anar a casa per a contar-li-ho als seus pares.

L'endemà, Maria es va alçar de bon matí, i va baixar correuent fins al port. Allí estaven

els mariners seguits a la Tasca. La nit havia sigut un desastre, una altra vegada les xarxes estaven buides i les caixes sense peixos ni marisc.

A la platja una muntanya molt més gran de peixos morts feia una pudor insuportable.

Això ja era greu, dos dies seguits!!

Ferran es va arrimar al grup, portava una borsa amb un peix mort.

-Crec que ja sé per què han mort els peixos. Tots han menjat plàstic- Va dir.

- Plàstic? - Van dir tots a cor.

-Sí, tots tenien plàstic als seus estómacs. - Va dir Ferran.

-Però d'on ha eixit el plàstic? - Va preguntar Manel.

Ferran es va ficar seriós i va dir:

- Segons Greenpeace els plàstics que usem cada dia poden acabar als mars i oceans encara que els depositem correctament al contenidor groc. S'han trobat plàstics a 10.000 metres de profunditat i cada dia s'abandonen 30 milions de recipients de plàstic a Espanya. Únicament el 9% del plàstic que utilitzem s'ha reciclat, el 12% s'ha incinerat i la gran majoria, 79%, acaba en abocadors i al medi ambient. Cada any, més d'un milió d'aus i més de 100.000 mamífers marins moren com a conseqüència de tots els plàstics que arriben a la mar.

El silenci es va fer en la Tasca, tots érem culpables del que havia passat.

-Volia dir també que he trobat restes entre els peixos de "Posidònia"-Va dir Ferran

-Posidònia? - Va dir Maria.

-Sí, la posidònia és una planta aquàtica, no és una alga, és típica del mediterrani i és el pulmó del mar, una hectàrea d'aquesta planta crea cinc vegades més oxigen que una hectàrea de selva amazònica i s'està morint per efecte del turisme i la contaminació.

-La mar ens ha castigat, ha dit, fins ací hem arribat -Va dir Manel - Reconec que quan estic pescant no m'ho pense per a tirar plàstic al mar i no he pensat en les conseqüències.

I ara, és ja tard.

-No, no és tard per a intentar canviar, únicament hem de canviar un poquet els nostres costums com per exemple canviar les bosses de plàstic per cistelles o bosses de tela reutilitzables, no usar gots o plats de plàstic, comprar la fruita a granel i no envasada, beure aigua de l'aixeta i no en botelles. Si tots fem una miqueta de la nostra part no hem fet tard.

Durant un mes els peixos morts continuaren apareixent a la platja però a poc a poc acabaren desapareguen. Tots els veïns del poble ficaren de la seua part evitant utilitzar plàstic en les seues vides i a poc a poc també les caixes de peix ompliren una altra vegada la llotja i Maria tornà a gaudir dels seus entrepans de boquerons en vinagre.

Açò ens ensenya que cal cuidar del nostre món perquè soles hi ha un i pot desaparèixer.
Si no ens ajudem entre tots, molts animals moriran i sofriran per la nostra culpa i hem
d'ajudar-los i posar tot el nostre valor i responsabilitat. Podem ser uns herois si ajudem.
Tots junts ho aconseguirem.

Marta Esteve Diego

1er G IES Puçol